

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ວັນອາທິດທີ 12 ມິກຣາ 2020 (01-12-2020)

ເປັນຫຍັງການທົນທຸກຈຶ່ງຍັງມີ?

ການພັກຜ່ອນເອົາແຮງຫຼັງຈາກລຳບາກມາທັງວັນ ສິ່ງທີ່ທ່ານມັກເຮັດທີ່ສຸດແມ່ນຫຍັງ?

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ຄວາມທຸກລຳບາກແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງການດຳລົງຊີວິດໃນໂລກທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ບາງວັນກຳຍາກກວ່າວັນອື່ນໆ ກຳນົດເວລາ, ຈະຮາຈອນແອອັດ ຫົບຮັດໃຈຄົນທຳງານ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຄິດເຫັນພາບຮອຍຍິ້ມຍິນດີຕ້ອນຮັບກັບບ້ານພັກຜ່ອນ. ກ້າວຂາຜ່ານປະຕູເຮືອນເວລາໃດໝາຍເຖິງມີໂອກາດໄດ້ພັກຜ່ອນ, ສູດອາກາດຫັນໃຈ, ແລະລືມຄວາມຍາກຊາທຸກສິ່ງຂອງວັນນັ້ນ. ຖ້າໄດ້ພັກຜ່ອນເປັນຢ່າງດີໃນຍາມກາງຄືນ, ພວກເຮົາກໍມີແຮງສູ້ກັບວັນຕໍ່ໄປໄດ້ດີ. ແຕ່ບາງເທື່ອ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບໍ່ເຫຼືອດຫາຍໄປ.

ເວລາເຮົາຄາດຫວັງວ່າຈະໄດ້ລູກຄົນແລກ, ພວກເຮົາຕິດຢູ່ກັບຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຍິນດີກັບການຈັດຕັ້ງມຕ້ອນຮັບຊີວິດໃໝ່ທີ່ຈະເກີດມາ. ເຊັ່ນດຽວກັບພໍ່ແມ່ໃໝ່ສ່ວນມາກ, ພວກເຮົາມັກຄິດວາງແຜນລ່ວງໜ້າໃນເດືອນຕໍ່ໄປເຊັ່ນ: ຈັດຕັ້ງມບ່ອນລ້ຽງເດັກ, ຈັດງານຖວາຍເດັກ, ເລືອກຊື່ເດັກ, ແລະແມ້ກະທັ້ງເລືອກຊື່ໃໝ່ສຳລັບ ພໍ່ຕາ ແມ່ນາຍ. ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າພາກັນມາຮ່ວມສະແດງຄວາມບິຕິຍິນດີຢ່າງໃຫຍ່!

ແຕ່ທຸກສິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຕາມທີ່ວາງແຜນເອົາໄວ້. ພໍແຕ່ຈົບໂຕຣມາດທຶນໜຶ່ງ ການຖືພາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເພາະແຫ້ງລູກ. ພວກເຮົາເສັ້ງໃຈຢ່າງໜັກ. ໃນວັນຕໍ່ມາພວກເຮົາພົບກັບມໍຣະສຸມເຊັ່ນ: ອາການນອນບໍ່ຫຼັບ, ເສົ້າໂສກ, ນ້ຳຕາໄຫຼ, ຄຳຖາມ, ຄວາມໂກດ, ແລະເສັ້ງຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຮົາໄດ້ປະເຊີນກັບການສູນເສັ້ງຄັ້ງໃຫຍ່. ພວກເຮົາຮ້ອງໄຫ້ພຣະເຈົ້າກັບຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ພຣະອົງຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມທຸກນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກຂ້າພະເຮົາ?”

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າແນວໃດ: ເບິ່ງ ປະຖົມການ 3:16-19; ໂຣມ 8:18-25 (ເບິ່ງຕາມຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3)

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ປະຖົມການ 3:16-19.

¹⁶ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຍິງນັ້ນວ່າ: “ເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເວລາມີທ້ອງ ແລະຈະໃຫ້ເຈົ້າອອກລູກດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ເຖິງປານນັ້ນເຈົ້າກໍຍັງຢາກໄດ້ຜົວຢູ່ ແລະຜົວນັ້ນຈະເປັນນາຍເບິ່ງແຍງເຈົ້າ.” ¹⁷ຄັນແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອາດາມວ່າ: “ເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງເມັ່ງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຫ້າມ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳມານັ້ນ ຂີ້ດິນຈຶ່ງຈະຖືກສາບແຊ່ງ ກ່ອນຈະໄດ້ອາຫານມາລ້ຽງຊີບ ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໜັກ ຊຸດດິນ ພັນໄມ້ຈົນໜ້າແຫຼ້ໜ້າກຳເທົ້າສ້າງຊີວິດ ¹⁸ກິກໄມ້ແລະພືດຕ່າງໆທີ່ມີໜາມຈະເກີດຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າ ແລະຈະກິນພືດນັ້ນເປັນອາຫານ ¹⁹ເຈົ້າຈະຕ້ອງຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍເທື່ອໄຫຼໄຄຍ້ອຍ ຈົນກວ່າເຈົ້າຈະສິ້ນຊີວິດກັບຄືນໄປສູ່ດິນບ່ອນທີ່ເຈົ້າມາ ເຈົ້າມາແຕ່ດິນ ເຈົ້າຈະຕ້ອງກັບໄປໃນດິນອີກ.”

ຄວາມທົນທຸກລຳບາກເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງຊີວິດແທ້ຈິງ. ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ປະສົບຄວາມທຸກລຳບາກບໍ່ທາງໃດ

ກໍາທາງນຶ່ງ. ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນສເມີໄປ ແລະບໍ່ແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງການອອກແບບຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບເຮົາ.

ຄຳວ່າປະຖົມມະການໝາຍຄວາມວ່າ, “ການເລີ່ມຕົ້ນ,” ແລະ ກົງກັບທີ່ເຮົາເຫັນໃນສາມບົດແລກຂອງພຣະຄົມພິ. ໃນປະຖົມມະການບົດ 1 ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຮິດອໍານາດຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນິຣະມິດສ້າງ. ໃນປະຖົມມະການ 2 ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນປະຕິກິຣິຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງໃນສວນເອເດນ. ບົດນີ້ມັ້ວນທ້າຍດ້ວຍການສ້າງເອວາ ແລະການສະຖາປະນາຄອບຄົວຂຶ້ນມາ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແຕ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ແລ້ວພວກເຮົາກໍໄດ້ມາເຖິງ ປະຖົມມະການ 3, ຊຶ່ງແມ່ນບົດເສົ້າທີ່ສຸດຂອງບົດທັງຫຼາຍໃນຂໍ້ພຣະຄັມພິທັງໝົດ. ອາດາມແລະເອວາມີຊີວິດທີ່ສົມບູນ ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຕົກຕໍ່າ, ແຕ່ເຂົາກໍໄດ້ເລືອກເຮັດສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫ້າມເຂົາ “ບໍ່ໃຫ້ເຮັດ”: “ຫ້າມກິນໝາກໄມ້ແຫ່ງການຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ ແລະຄວາມດີຄວາມຊົ່ວ” (ປະຖົມມະການ 2:16-17).

ເຫດໃດສິ່ງນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັນແທ້? ເປັນເວລາທີ່ຄວາມບາບໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແລະດ້ວຍບາບ ຄວາມທຸກແລະຄວາມຕາຍກໍເກີດມີມາ. ເປັນການຕັດສິນໃຈທີ່ມີຣາຄາແພງທີ່ສຸດສໍາລັບອາດາມແລະເອວາ, ແລະຜົນກັມຕາມມາກໍຄືຄວາມບາບໄດ້ທໍາລາຍສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ.

ທ່ານເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດເມື່ອທ່ານອ່ານຂໍ້ພຣະຄັມພິເຫຼົ່ານີ້ ?

ໃນຂໍ້ພຣະຄັມພິເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກອາດາມແລະເອວາໃຫ້ຮູ້ເຖິງຜົນກັມທີ່ຈະຕາມສນອງບາບຂອງເຂົາແລ້ວ. ກ່ອນທ່ານນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນວ່າ ຜົນກັມຂອງຄວາມບາບສິ່ງນຶ່ງແມ່ນຄວາມຕາຍ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສວນເອເດນພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງດູແລຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ; ສະນັ້ນ ຮ່າງກາຍຂອງເຂົາຕ້ອງໄດ້ທົນທຸກຍ້ອນມົນທົນບາບ.

ຫຼັງຈາກສາບແຂງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບເອວາກ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຈົງໃຈຈະໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງນາງເຈັບປວດໃນເວລາອອກລູກ, ແລະຄວາມສັມພັນຂອງນາງກັບຜົວຂອງນາງຈະລໍາບາກຂຶ້ນ. ຕໍ່ຄວາມປາຖນາຂອງເອວາ ຄື, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ “ແລະຜົວນັ້ນຈະເປັນນາຍປົກຄອງເບິ່ງແຍງເຈົ້າ”(ຂໍ້16) ນາງໝົດສິດທີ່ຈະປົກຄອງແລະຄວບຄຸມຜົວຂອງນາງຕໍ່ໄປ ທັງເປັນຈຸດຈົບຂອງຄວາມຫວັງທີ່ຕິດຄ້າງໃນໃຈຕໍ່ມາ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົວແລະເມັງຈຶ່ງຕິດຢູ່ກັບບັງກັມແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັນ ເພື່ອແຍ່ງຊົງອໍານາດສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

ອາດາມກໍໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກບາບເຊັ່ນດຽວກັນ. ຜົນກັມຄວາມບາບທັນທີທັນໃດແມ່ນຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໜັກຂຸດດິນພື້ນໄມ້ຍາກຂຶ້ນ. ນອກຈາກວຽກໜັກແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍ້າເຕືອນອາດາມວ່າ ໂທດກັມໃນບັນປາຍແມ່ນຄວາມຕາຍ.

ຄວາມເຈັບປວດທາງກາຍ, ຄວາມສັມພັນຂາດສະບັ້ນ, ແລະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນຮູບແບບຂອງຄວາມທຸກລໍາບາກຊຶ່ງແມ່ນຜົນກັມຈາກບາບ. ໃນປະຖົມມະການ 3 ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເອົາຈົງກັບບາບສໍາໃດ. ມັນນໍາເອົາຜົນກັມອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາສູ່ຊີວິດເຮົາ. ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນໃນພາກຕໍ່ໄປເຊັ່ນດຽວກັນ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນເຮົາພວກດຽວທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກັມຈາກບາບທີ່ເຮົາໄດ້ກໍ່ໄວ້.

2. ໂຮມ 8:18-22 .

⁸ເພາະເຮົາເຫັນຄວາມທຸກລໍາບາກໃນສັມຍັດຈຸບັນ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເອົາໄປທຽບກັບສງ່າຣາສີ ທີ່ຈະເຜີຍໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍເຫັນ. ¹⁹ດ້ວຍວ່າສັພສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງແລ້ວ ມີຄວາມພຽນຄອຍຖ້າປາຖນາໃຫ້ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ. ²⁰ເພາະວ່າສັພສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງອາມິດຈັງ ບໍ່ໃຊ້ຕາມຈຸດຂອງມັນເອງ ແຕ່ວ່າ ເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ມັນຕົກຢູ່ນັ້ນດ້ວຍມີຄວາມຫ້ວງໃຈວ່າ, ²¹ສັພສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະພົ້ນຈາກອໍານາດຂອງຄວາມເສື່ອມສູນ ແລະຈະໄດ້ເຂົ້າໃນເສຣີພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ²²ເຮົາທັງຫຼາຍຮູ້ຢູ່ວ່າສັພສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງມານັ້ນ

ກໍກຳລັງໂອ້ຍຕາງ ແລະເປັນທຸກເຈັບປວດດ້ວຍກັນມາຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້.

ທ່ານໂປໂລໄດ້ຫາທາງສະເພາະເພື່ອໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກ. ເພື່ອອອຍໃຈຜູ້ເຊື່ອຜູ້ທີ່ກຳລັງຜ່ານ ຜ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດຢູ່, ທ່ານໂປໂລໂລທູນໃຈເຮົາໃຫ້ເບິ່ງໄປຂ້າງໜ້າ. ແທນທີ່ຈະຕິດຢູ່ກັບຄວາມລຳບາກຍາກ ແຄ້ນ ແລະຈົມຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປວດຂອງເຮົາໃນປັດຈຸບັນ, ທ່ານໂປໂລໄດ້ຍ້າເຕືອນເຮົາວ່າ ພວກເຮົາມີອະນາຄົດທີ່ມີ ສ່ງ່າຣາສີໃນພາຍພາກໜ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຫລຸດຜ່ອນຄວາມເຈັບປວດຂອງເຮົາແຕ່ຢ່າງໃດ, ແຕ່ມັນປຸກຄວາມກ້າຫານເຮົາໃຫ້ ຈົດຈຳວ່າສະພາບການໃນປັດຈຸບັນເປັນຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວ ແລະຈຸດໝາຍອະນາຄົດຂອງເຮົາຖາວອນຕອດໄປ.

ທ່ານຈະບໍລິຫານຮະຫວ່າງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າແລະສະພາບຂອງເຮົາດຽວນີ້ຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?

ຖານະສິດຍາພິບານຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເຕືອນ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຫັນສະມາຊິກຂອງໂບດຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ກຳລັງທົນທຸກໃນຊີວິດ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງມຸຍາມພໍ່ແມ່ທີ່ສູນເສັງລູກທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍອຸບັດຕິເຫດ ການ ນີ້ເຕືອນໃຈໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າລະນຶກເຖິງຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເຝົ້າເບິ່ງສາມິດູແລພັລຍາປ່ວຍປີແລ້ວ ປີເລົ່າ, ຊຶ່ງເຕືອນໃຈຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຫັນນັກຮຽນຖືກທາລຸນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງນາງ ຢູ່ຊັ້ນມັທຍິມ, ກໍຍັງ ເປັນຈິງສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງໄດ້ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ເມື່ອ. ໃນເຮັບເຮີ 11, ພວກເຮົາເຫັນຕົວຢ່າງຂອງຊາຍ ແລະຍິງ ທີ່ຍັງຄົງຕັ້ງພັນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອໃນຂະນະທົນທຸກ. “ສ່ວນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຕາຍໄປ ໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ໂດຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ ແຕ່ເຂົາກໍເຫັນແລະຕ້ອນຮັບໄວ້ແຕ່ໂກ ແລະ ຍອມຕົວວ່າເຂົາເປັນພຽງແຕ່ແຂກເມືອງທີ່ ທ່ອງທ່ຽວໄປມາໃນໂລກ. ແຕ່ບັດນີ້ ເຂົາປາຖນາທີ່ຈະຢູ່ໃນເມືອງອັນປະເສີດກວ່ານັ້ນ ຄືເມືອງສວັນ” (ເຮັບເຮີ11:13, 16ກ).

ຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນພວກດຽວທີ່ທົນທຸກແລ້ວເບິ່ງໄປຂ້າງໜ້າ. ສັພສິ່ງຊົງສ້າງເຫຼົ່ານີ້ “ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງອະນິດຈັງ” (ໂຣມ8:20), ແຕ່ແລ້ວ ເມື່ອເບິ່ງໄປຂ້າງໜ້າເຖິງເວລາທີ່ “ສັພສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມສູນ ແລະຈະໄດ້ ເຂົ້າໃນເສຣີພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້21). ເວລາພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກນັ້ນດີ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມ ບາບ ຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນບ່ອນທົນທຸກເໝືອນກັນ. ກັບຄຳເຊັນວ່າບໍ່ເປັນປໂຍດ, ເປັນທາດ, ເໜົາເປື້ອຍ, ການຄວນຕາງ, ທ່ານໂປໂລໄດ້ວາດພາບການຊົງສ້າງທີ່ຫ່າງໄກຈາກຄວາມສວ່າງ. ສົມພໍ ການຊົງສ້າງ ໃນຕົວມັນເອງກໍແນມໄປຫາ ຂ້າງໜ້າວ່າ “ພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບສ່ງ່າຣາສີກັບພຣະອົງເໝືອນກັນ” (ຂໍ້18).

3. ໂຣມ 8:23-25 .

²³ບໍ່ໃຊ້ແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຮົາຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານເປັນຜົນທົວທີ່ ຕົວເຮົາເອງກໍເໝືອນກັນ ຍັງໂອ້ຍຕາງຄອຍຖ້າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບເປັນບຸດ ຄືທີ່ຈະຊົງໃຫ້ເນື້ອກາຍຂອງພວກເຮົາພົ້ນຈາກຕາຍ. ²⁴ເຫດວ່າເຮົາທັງຫຼາຍໄດ້ພົ້ນກໍ ເພາະດ້ວຍຄວາມຫວັງນີ້ ແຕ່ຄວາມຫວັງໃນສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຫວັງ ດ້ວຍວ່າມີໃຜແດ່ຈະຍັງຫວັງໃນສິ່ງທີ່ ຕົນເຫັນແລ້ວ. ²⁵ແຕ່ຖ້າເຮົາທັງຫຼາຍຄອຍຫວັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນ ເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມພາກພຽນຄອຍຖ້າສິ່ງນັ້ນ.

ສິ່ງຊົງສ້າງໂອ້ຍຕາງ, ແລະຄຣິສຕຽນກໍເຊັນດຽວກັນ. ພວກເຮົາໂອ້ຍຕາງຍ້ອນວ່າພວກເຮົາເຂົ້າໃຈການທຳລາຍລ້າງ ຂອງຄວາມບາບ. ພວກເຮົາໂອ້ຍຕາງ ແຕ່ພວກເຮົາໂອ້ຍຕາງກັບຄວາມຫວັງ. ຍ້ອນການສະຖິດນຳຂອງພຣະວິນຍານ ໃນຊີວິດເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ຊົມຣິດຊາດແຫ່ງຄວາມຫວັງ. ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງຊຶ່ງຄຳປະກັນວ່າສິ່ງທີ່ດີກວ່າຈະຕາມ ມາ.

ທ່ານໂຍຣັນກໍໄດ້ພັດນາຄວາມຫວັງນີ້ໃຫ້ເຮົາຟັງແລ້ວໃນພຣະນິມິດ: “ພຣະອົງຈະຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຂົາ ເຂົາພວກນັ້ນ

ແຫຼະ ຈະເປັນໄພພິນຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າເອງຈະປະທັບຢູ່ກັບເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຊັດນໍ້າຕາທຸກໆຢົດຈາກຕາຂອງເຂົາ ຄວາມຕາຍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ການຮ້ອງໄຫ້ ແລະຄວາມເຈັບປວດຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ມີຢູ່ຄາວກ່ອນນັ້ນລ່ວງໄປແລ້ວ (ພຣະນິມິດ 21:32-4). ເມື່ອແຜ່ນດິນສວັນໃໝ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ເປີດເຜີຍ, ຄວາມທຸກລໍາບາກຂອງເຮົາກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ. ພວກເຮົາກໍຈະຢູ່ນຳພຣະເຈົ້າ; ຄວາມບາບແລະຜົນກັມທັງໝົດກໍຈະສົ່ງສຸດ. ສິ່ງນີ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ຜູ້ເຊື່ອໃນເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານຜ່າຄວາມທຸກລໍາບາກຕ່າງໆ.

ມີທາງໃດແດ່ທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮ້ອຍທ່ານໃຫ້ທົນຕໍ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ?

ກ່ອນທ່ານນີ້ ທ່ານໂປໂລໄດ້ບໍລິເວນຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະຄຣິດໃນລັກສະນະອຸປຸຸກ (ໂຣມ8:14-16). ນີ້ແມ່ນຮູບພາບຂອງເຮົາເຫັນຄຸນຄ່າອັນມະຫາສານ, ພວກເຮົາໄດ້ອຸປຸຸກເອົາລູກສາມຄົນຈາກຈີນ. ພວກເຮົາປາຖນາຢ່າງແຮງກ້າທີ່ຈະຮັບເຂົາມາບ້ານຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາກໍຢາກໄດ້ຄອບຄົວທີ່ຖາວອນຕອດໄປເຊັ່ນກັນ. ຖ້າປາສຈາກການອຸປຸຸກແລ້ວ, ເດັກບາງຄົນຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ໄດ້ເປັນພາກສ່ວນຂອງຄອບຄົວແທ້ຈິງ. ບ່ອນທີ່ເຂົາຢູ່ກໍເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ, “ບ້ານ” ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຖາວອນ. ອຸປຸຸກໝາຍເຖິງມີໃຜຜູ້ນຶ່ງຮັກເຂົາ ຄົນຜູ້ນຶ່ງຢາກໄດ້ເຂົາ. ທ່ານໂປໂລມີພາບນີ້ໃນຄວາມຄິດ ຂະນະທີ່ເພິ່ນຂຽນກ່ຽວຄວາມປາຖນາຢ່າງແຮງກ້າຂອງຜູ້ເຊື່ອຢາກຖືກຮັບເມື່ອບ້ານ. ການອຸປຸຸກໂດຍທາງພຣະຄຣິດຊື່ໄປໃສ່ຄວາມຮັກມະຫາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະເຫັນຕົວເຮົາເອງບໍ່ໜ້າຮັກກໍຕາມ. ພຣະອົງໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຮູ້ສຶກວ່າໂລກໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາ. ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອເຮົາ, ແມ້ກະທັ້ງເວລາສະພາບຂອງເຮົາມີເຫດໃຫ້ເຮົາມີຄຳຖາມກ່ຽວກັບເວລາຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນພື້ນຖານຕົ້ນຕໍສຳລັບຄວາມຫວັງຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາຄອຍການເຂົ້າໄປໃນບ້ານຖາວອນຂອງເຮົາໃນສວັນ. ເມື່ອວັນນັ້ນມາເຖິງ, ພວກເຮົາກໍຈະກ່າວອຳລາຄວາມທຸກທໍາຣະມານໄປສູ່ວິມານສວັນຕອດໄປເປັນນິດ.

ແມ່ນທັງໝົດໃຫ້ທ່ານເຕີນເຕັ້ນທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຮົາ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ຄວາມທຸກມີຢູ່ດຽວນີ້, ແຕ່ມັນບໍ່ຖາວອນ. ທ່ານຈະດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງໃນພຣະທັມບົດນີ້ຢ່າງໃດ? ຈົ່ງພິຈາລະນາການນຳໃຊ້ຕໍ່ລົງໄປນີ້:

- **ຈົ່ງຮັບຮູ້ຄວາມບາບຂອງທ່ານ.** ຈົ່ງສາຣະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າທ່ານເປັນຄົນບາບ. ຂະນະທີ່ທ່ານອາດຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຜົນກັມຂອງຄວາມບາບຜ່ານມາ, ທ່ານສາມາດໄດ້ຮັບການອະພິຍ ແລະຫລຽວເບິ່ງອະນາຄົດຂ້າງໜ້າໃນພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດກໍຈະໄດ້ຮັບອິສະຣະພາບຈາກຄວາມທຸກທັງປວງ.
- **ແນມເບິ່ງພຣະເຈົ້າ.** ໃນເມື່ອທ່ານ “ໂອ້ຍຄາງດ້ວຍຄວາມຫວັງ” ແລະ ຫລຽວເບິ່ງອະນາຄົດ, ຈົ່ງເຮັດບັນຊີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ສະພາບການປະຈຸບັນຂອງທ່ານ ເພື່ອໃຫ້ການເດີນໄປກັບພຣະອົງເລິກເຂົ້າກວ່າເກົ່າ.
- **ຈົ່ງແບ່ງປັນຄວາມຫວັງຂອງທ່ານ.** ເມື່ອທ່ານພົບເຫັນຄົນອື່ນທຸກ, ຈົ່ງໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄວາມທຸກໂສກຂອງທ່ານເພື່ອຊ່ອຍຄົນອື່ນ. ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ໂອກາດເພື່ອຊ່ອຍ ແລະຊູໃຈຜູ້ທີ່ປະສົບຄວາມຂັດສົນ.

ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ເພີ່ມເຂົ້າແລະບົບຮັດເຮົາ ຫຼືສິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເອົາລົມຫາຍໃຈເຮົາໄປໃນທັນໃດ, ຄວາມທຸກລໍາບາກກໍເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ເຮົາທຸກຄົນ. ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຈະບໍ່ເປັນຢ່າງນີ້ສເມີໄປ.

ອຸປຸຸກ ໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsb.org ໂດຍ PSI